

От автора на бестселъра ВСИЧКИ НАШИ МЕСТА
ДЖЕНИФЪР НИВЪН

ПЪРВАТА АЮБОВ ЩЕ ТЕ ОСТАВИ

БЕЗ ДЪХ

enthusiast
Teen's Books

ДЖЕНИФЪР НИВЪН

БЕЗ ДЪХ

Превод от английски Петя К. Димитрова

enthusiast
| Teen'sBooks

София, 2021

Jennifer Niven
Breathless

Copyright © 2020 by Jennifer Niven

Дженифър Нивън
БЕЗ ДЪХ

© Петя К. Димитрова, превод, 2021

© Яна Арзиропулос, оформление на корицата, 2021

© Enthusiast - запазена марка на „Алто комуникейшънс
енд пблшишнз“ ООД, 2021

ISBN 978-619-164-406-3

На Джъстин, истинския Джеремая Крю.
Обичам те повече, отколкото мога да опиша с думи.

Никој никога не е отмервал,
нито дори поетите,
колку може да удържи сѐрцето.

Зелда Фицджералд

Ти беше първият ми. Не става въпрос само за секса, въпреки че той беше част от това; ти беше първият, който погледна отвъд всичко останало в мен.

Някои от имената и местата са променени, но историята е истинска. Разказвам я, защото един ден ще остане в миналото, а аз не искам да забравя през какво преминах, какво си мислех, какво почувствах, коя бях. Не искам да забравя теб.

Но повече от всичко не искам да забравя себе си.

МЕРИ ГРОУВ,
ОХАЙО

ОСЕМ ДНИ ДО ДИПЛОМИРАНЕТО

Отварям очи. Чаршафите са се усукали около мен, а погът е зарип с разтворени книги. Няма нужда да поглеждам часовника – знам, че съм закъсняла. Изскачам от леглото с крак, все още увит в чаршафа, и падам по лице. Лежа така около минута. Затварям очи и се чудя дали мога да се прес-торя на припаднала, за да убедя мама да си остана вкъщи.

На пода е спокойно.

Но и леко намирусва. Отварям едното си око и виждам нещо паднало на килима. Може би някое от котешките лакомства на Глухарче. Обръщам глава на другата страна – така е по-добре. Но тогава чувам свирене на клаксон. Баща ми.

Изправям се, защото знам, че няма да спре да натиска проклетия клаксон, докато не вляза в колата. Не намирам един от учебниците си и едната си обувка. Косата ми е гадна, грехите ми са гадни и се чувствам гадно в собствена кожа. Трябваше да се родя францужойка – тогава всичко щеше да бъде наред. Щях да бъда готина и шик и вероятно щях да ходя на училище с колело с кошница отпред. И изобщо щях да мога да ходя на училище с колело. Ако живеех в Париж вместо в Мери Гроув, Охайо, обувките ми щяха да се връзват с тази пола, косата ми нямаше да е толкова оранжево-червена – като неузрял домати – и някак си аз щях да се вписвам по-добре в обстановката.

Влетявам в спалнята на нашите, облечена единствено с пола и горнище на бански – черното, което купих миналия месец със Саз и което планирам да не свалям това лято. Всичките ми сутиени са за пране. Гардеробът на майка ми е спретнат, но му липсва редът на татковия, който е изцяло в черно, тъмносиньо и сиво. Там всичко е по цветове, тъй като татко е далтонист и така не

му се налага постоянно да се чуди *това зелено ли е, или кафяво*. Преравям горния рафт, а после и чекмеджетата, за да намеря желаната тениска – с надпис „Нирвана“ от 1993 г. Постоянно я крада от баща ми, след което той си я взема обратно. Но сега не я откривам никъде.

Заставам на вратата и крещя към стълбите, където е майка ми.

– Къде е тениската на татко? Тази на „Нирвана“?

Взела съм решение, че това е единственото, което бих носила с желание днес.

Изчаквам две, три, четири, пет секунди, но в отговор получавам само поредно изсвирване на клаксона. Тичам към стаята си и навличам първата тениска, която попада пред погледа ми, макар да не съм я носила в училище от осми клас. Мис Пуги с брокат и камъчета.

Вече съм на входната врата, когато мама извиква:

– Ще дойда да те взема, ако Саз не може да те докара.

Майка ми е популярен автор на исторически романи и нехудожествена литература – изобщо всичко, свързано с история. Тя е много заета, но винаги намира време за мен. Когато се нанесохме в тази къща, превърнахме стаята за гости в неин кабинет. Баща ми прекара два дни в сглобяването на огромна библиотека, стигаща чак до тавана – там мама да държи стотиците книги, които използва за проучванията си.

Лицето ми трябва да е издало нещо, защото тя поставя ръце на раменете ми и казва:

– Хей, всичко ще бъде наред.

Има предвид, че всичко ще бъде наред с мен и най-добрата ми приятелка Сузан Бакши (по-позната като Саз). Майка ми иска да ме успокои, че винаги ще бъдем приятелки, въпреки дипломирането, колежа и онова, което ни предстои. Усецам как малко от спокойствието и увереността ѝ протичат през ръцете ѝ и кацат на раменете ми – като птичка на клон, – след което се разтапят по ръцете ми и попиват в крайниците, а оттам в кръвта ми. Това е едно от многото неща, които майка ми прави идеално – може да накара всеки да се почувства по-добре.

Баща ми е облякъл тениската на „Рейдиохед“ под сащото си, което означава, че тази на „Нирвана“ е за пране. Отбелязвам си да я открадна, когато се прибера от училище, за да я облека на партито довечера.

В първите три-четири минути мълчим, което е нормално. За разлика от майка ми, с татко не сме ранобудни и обичаме да пазим *приятна тишина* – както той я нарича – по пътя към училище. Желание, което Саз отказва да уважи – това е и причината да не се возя с нея на отиване.

През прозореца виждам как ниските черни облаци се стичат към колежа като опечалени на погребение. В колежа татко работи като преподавател и администратор. По принцип не трябваше да вали, но денят се очертава гъждовен, което ме кара да се притеснявам за партито на Трент Дуган довечера. Обикновено през уикендите със Саз обикаляме с колата в търсене на нещо за правене, но този ще бъде различен. Предстои последното официално парти на абитуриентите и така нататък.

Баща ми минава покрай гимназията, по моста „Мейн Стрийт“, към центъра на Мери Гроув, който представлява около десетина магазина по протежението на павирани улици, и е по-известен като Променадата. Татко кара шумно и спира в западната част, където улицата преминава в калдъръмен път с фонтани. Татко слиза и изтичва до „Сладкарницата на Джой Ан“, докато аз пращам на Саз снимка на табелата, която виси над вратата, придружена с: **Кого обичаш най-много?**

След секунда тя отговаря: **Теб.**

Две минути по-късно татко притичва обратно с ръце, вдигнати над главата, сякаш изпълнява нелеп победоносен танц. В едната гържи бяла хартиена торбичка. Качва се в колата, тряска вратата и ми подава пликчето, пълно с обичайното – шоколадово кексче за Саз и бисквити със сладко за мен и него, които поглъщаме всеки ден по пътя към училище. Това е нашият таен сутрешен ритуал, откакто навърших дванайсет.

Взирам се в облачното небе, докато похапвам.

– Може би ще завали.

– Няма да завали – отвръща татко.

Когато бях в трети клас, по същия начин ми каза: „Той няма да те удари“ за Деймиън Грийн, който заплаши да ме удари в челюстта, защото не му позволих да преписва от мен. *Няма да те удари* означаваше, че баща ми би дошъл в училище и сам би фраснал Деймиън, защото няма да позволи някой да се закача с дъщеря му, било то и осемгодишно момче.

– Би могло – казвам, само за да чуя отново покровителството в гласа му. Покровителство, което ми напомня за времето, когато бях на пет, шест или седем и не слизах от раменете му.

– Няма – потвърждава той.

Първият ми час е по творческо писане, а след него учителят ми – господин Русо – ме задържа и ми казва:

– Ако наистина искаш да пишеш, а аз вярвам, че го искаш, ще трябва да се разкриеш напълно, за да усетим това, което ти чувстваш. Сякаш винаги се сдържаш, Клодин.

После изрежда и някои хубави неща, но в крайна сметка запомням само това, че той се съмнява в способността ми да чувствам. Интересно как лошото винаги остава с теб, докато хубавото понякога се губи. Излизам от класната стая и си казвам, че той не ме познава и не знае на какво съм способна. Няма представа, че вече работя върху първия си роман и един ден ще стана извес-тен писател, или пък, че мама ми позволява да ѝ помагам с проучванията, откакто бях на десет – същата година, в която започнах да пиша истории. Не знае, че всъщност се *разкривам напълно*.

Докакто отивам към стаята за третия час, Шейн Уолър – момчето, с което излизам от почти два месеца – ме пресреща при шкафчето.

– Да те взема ли за партито на Трент?

Шейн мирише хубаво и може да бъде забавен, когато вложи някаква мисъл, което – наред с бушувашите ми хормони – е основната причина да бъда с него.

– Ще ходя със Саз – отвръщам. – Но ще се видим там.

Това устройва Шейн. Баща ми е известен с факта, че кара момчетата, с които излизам, да ме чакат отвън – дори в люта зима. Прави го, защото и той е бил тийнейджър и знае какво си мислят момчетата. А и защото обича да е сигурен, че и *те* са разбрали, че *той* е наясно какво си мислят.

– Ще се видим там, бебчо – казва Шейн. И тогава решавам да докажа на себе си, на господин Русо и на цялата гимназия, че съм живо същество и мога да чувствам. За това правя нещо, което никога не съм правила – целувам го насред училищния коридор.

Когато се откъпчваме един от друг, той се навежда към мен и усещам гръха му в ухото си.

– Нямам търпение.

Знам, че се надява довечера да правим секс. Точно както през последните два месеца се надяваше, че съм решила да прекратя дните си на девственица и да му се отдам. (Това са негови думи, не мои. Сякаш девствеността ми му принадлежи.)

На обяд разказвам случката на Саз. Тя започва да се смее истерично с отметната назад глава, а тъмната ѝ коса се поклаща, докато вдига бутилката си с вода за подигравателен тост:

– Успех с това, Шейн!

Защото и двете знаем, че има само едно момче в Мери Гроув, Охайо, с което бих изгубила девствеността си и това не е Шейн Уолър. Макар понякога да си казвам, че един ден той ще каже нещо изключително забавно и аз така ще потъна в аромата на кожата му, че ще променя мнението си и в крайна сметка ще спя с него. Това, че не го смятам за подходящия, не означава, че *не искам* да бъде.

– Никога не знаеш. Може да бъде наистина забавен.

– Може да бъде нещо като забавен – отвръща Саз и събира косата си на опашка. Тази коса е нейното проклетие – права и тежка. Постоянно я реже, после я оставя да порасне, след което всичко се повтаря.

– Колко пък да е лошо Шейн да ми е първият?

Приятелката ни Аланис Вега-Торес се мята на стола до мен.

– Много – изстрелва тя, докато вади безалкохолно и протеиново блокче от чантата си, след което подава няколко ластика за коса на Саз. – Между другото, не се брой, че си изгубила девствеността си, ако хименът не се скъса. Кървах доста обилно първия път.

– Това не е вярно – отвърщам. – Всъщност химените не се късат. Това е просто мит. Не всяко момиче кърви. И между другото, не всяко момиче има химен. Не бъди толкова хетеронормативна. Девствеността е глупаво социално понятие, създадено от патриархата.

Саз вдига ръка и двете удряме длани. Колкото и силно да вярвам в казаното, отчаяно искам да правя секс. Имам предвид *веднага*.

Другата ни приятелка, Мара Чой, се хвърля на мястото срещу Аланис. Жилетката ѝ е закопчана накриво, а от раницата ѝ се изсипват тампони и гланц. Мара Чой живее в постоянен хаос – освен когато е в присъствието на стриктната си корейска баба. Тя се пъха под масата, за да събере падналите вещи, но не спира да говори:

– Забавен факт: знаехте ли, че можете да си поръчате химени по интернет? Има сайт, наречен „Магазин за химени“. Там твърдят, че могат да възстановят девствеността ти за пет минути.

Изправя се, вади телефона си и веднага започва да търси в Гугъл.

– Какво, по дяволите...? – Саз извърта очи към мен и сякаш казва *Тези двете...*

Да, знам – отвърщам и аз с поглед, а Мара зачита от сайта на „Магазин за химени“:

– Пише, че използват медицински клас боя, която изглежда точно като човешка кръв. О, и че предлагат „оригиналната и най-сигурна марка изкуствени химени“.

– Що за нещо, с което да си известен – възмущава се Саз.

– Това не е нищо. Някъде четох, че момичетата в Китай плащат по 700 долара, за да възстановят химените си хирургически – добавя Аланис.

Спирам да се храня, защото, колкото и да съм обсебена от секса, идеята, че можеш да поставиш цена на дев-

ствеността, ми се струва, меко казано, безумна.

– Цялата тази концепция е толкова архаична! Сякаш всичко, което има значение, е сексът с контакт между вагината и пениса. Около двайсет процента от американците се определят като *нещо различно* от напълно хетеро, така че защо все още се фокусираме върху първия път на *жена с мъж*? Защо девствеността на момичетата е такава голяма работа? Хората не се вълнуват, когато някое момче загуби своята. Тогава всичко е *дай пет и вече си мъж*. Те не претърсват интернет за изкуствени химени. – Саз изсумтява, но аз съм във вихъра си. – И още нещо. Някога замисляли ли сте се за начина, по който хората говорят за девствеността? Сякаш е нечие притежание. Тя я *изгуби*. Тя я *даде*. Пукнаха ѝ черешката. Взеха ѝ цветето. Дефлорация.

– Дефлорация? – Мара ме поглежда над телефона си. – Кои казва дефлорация?

– Девствениците – отвърща Аланис, повдигайки перфектно оформените си вежди към мен. Аланис Гуалин Каталина Вега-Торес прави секс от девети клас.

– Защо все говорите в единствено число? – махвам многозначително към Саз, моя партньор в целомъдрието. Когато бяхме на десет, двете си обещахме, че ще празнуваме всички важни събития едновременно, включително влюбването, първата сериозна връзка и естествено, загубата на девствеността. Така никоя от нас няма да изостане. Това бе нашият начин да се убедим, че винаги ще поставяме приятелството ни на първо място и няма да оставим някой да застане между нас.

Аланис потупва ръката ми, сякаш съм объркано дете. Мара отново поглежда към телефона си:

– Струва само трийсет кинта. „Върни времето назад с огън в леглото!“ – избухваме в смях.

Саз запява:

– За огъня в леглото! – И четирите чукваме кенчета и бутилки.

Бързо забравяме за изкуствените химени и девствеността, защото Кристин Макниш преминава през сто-

ловата с навирена брадичка и очевидна заобленост в областта на корема. Точно навреме - като послание с образователна цел.

* * *

Преравям купчината с пране, но не откривам тениската на „Нирвана“. На пода в стаята си обаче намирам къса черна рокля и решавам да я комбинирам с тениската „Рамоунс“ на татко. С мама си поръчваме пица за вечеря, защото татко има работна среща, а обикновено той готви у дома - специалитетът му са сложни ястия, които съчетава с тематична музика и вино. Саз обича да вечеря у нас, защото татко превръща храненето в специално събитие, а аз обичам да ям у тях. Семейство Бакуши вечерят на барплота в кухнята или пред телевизора. Хапват бърза храна или макарони със сирене „Крафт“ - най-страхотното нещо на планетата, което няма как да ям у дома, освен ако сама не си го направя. Татко отказва да готви нещо, към което трябва да се добави оранжев прах.

Отварям вратата на доставчика (този, който Саз нарича Гадния Джейк, въпреки че името му е Матю и изобщо не е гаден) и казвам „Хей, ти“ по възможно най-съблазнителния начин, а той отвръща:

- Нямахме джинджифилова бира, затова ти донесох спрайт.

* * *

По-късно вечерта лежа под Шейн Уолър в плевнята на Трент Дуган. Губя се в топлината на кожата му и в аромата на врата му. *Може би се случва, мисля си. Може би ще я изгубя точно тук и сега.*

Точно това харесвам в натискането - възможността да премине в секс. Светлини. Музика. Любовта, която ни залива. Нямам кой знае какъв опит, особено в сравнение с Аланис. Официално съм правила няколко чекии и три-четири неуспешни свирки, получавала съм пет оргазма и половина - без да броя тези, които сама си докарвам - и съм се натискала с три момчета, включително настоящото.

Шейн ме целува, ръцете му са навсякъде – О, *да*, мисля си, *точно там*. Това е приятно. Целуваме се главно заради мен, защото Шейн, както и останалите момчета в гимназия „Мери Гроув“, предпочита всичко, което няма общо с целуването. Главната му цел е да влезе в гащите ми. Аз го знам и той го знае, така че той ще ме целува известно време, за да стигне до там. И аз му позволявам, защото всъщност е добър в това, а и целуването ми харесва.

Учудващо, мачкането му работи. Той ме желае толкова силно, че и аз самата започвам да се желая леко.

Не го оставяй да стигне *твърде далеч*, мисля си, въпреки че му помагам да разкопчае дънките си. И после отново се целуваме – още по-настървено. Имам чувството, че ще погълне езика, устата и цялото ми лице. И в този момент искам да го направи – заради начина, по който тялото ми се притиска в неговото и иска да усети повече. Чувствам се едновременно отнесена и мозъца. *Какво още чакаш?*

Шейн вкарва езика си в ухото ми и въпреки това чуввам музиката отвън. Смеха. Някой крещи. Първоначално си мисля: О, *Господи, да*, но после усещам, че езикът му е твърде мокър и почти наводнява ухото ми. Искам да го избутам и да изтръскам слюнката, но тогава той казва:

– Боже, толкова си *секси!*

Сексапилът не е моя характерна черта, затова го целувам още известно време. Но не мога да пренебрегна факта, че се натискаме в обор. Първоначално си мислех: *Добре, това е някак секси* и: О, *виж се какви ги вършили*, но сега не съм много сигурна. Представям си какво би било да изгубя девствеността си с Шейн тук, в плевнята, но никоя от моите фантазии за първия ми път не включва обор.

Тогава той гръпва бельото ми и прогонва всякакви мисли от главата ми. Оставаме само аз и Шейн, почти голи върху купчина слама, която се забива в плътта ми като малки подострени моливи. Интересно как досега не съм обърнала внимание на сламата. Вероятно защото бях погълната от усещането за това как плътта ми е притисната в тази на Шейн, както и от малките фойерверки, които изригваха между телата ни и заплашваха да подпалят плевнята.

Това не е първият път, в който съм почти гола с Шейн Уолър, но за първи път сме в обор. Чувствам се пияна, въпреки че не съм, и една част от мен се притеснява, че ако мога да се възбудя при тези обстоятелства – боцкаща слама и кръсъци на пияни съученици, – то най-вероятно ще спя с прекалено много момчета в колежа. Защото натискането е адски забавно дори без да си влюбен. Понякога всичко се получава заради устните, очите и ръцете му. А може би и заради начина, по който всички те действат заедно. В някои случаи това е достатъчно.

Ръцете на Шейн си пропращат път надолу и мислещата, отговорна част от мен – тази, която се пази за Уайъм Джоунс, – мислено се отдръпва, колкото да се отдалечи леко от него. Физическата част от мен обаче продължава напред с пълна пара. Опитвам да се изгубя отново в него, но всичко, което усещам, са милионите остри моливи, забиващи се в гърба ми, и догарящите фойерверки, след които остава единствено пушек и слаба миризма на изгоряло.

Изведнъж усещам нещо твърдо и влажно по бедното си и се извъртам леко, за да не може да го вкара.

– Клоуд... – гласът му е някак отвеян. Мразя да ми казват Клоуд. Почувствах се адски зле, защото така и така никога нямаше да правя секс с него. Нещата винаги приключват по един и същ начин – той свършва във въздуха, върху тениската си или на крака ми.

Саз твърди, че девствеността ми дава сигурност – подобно на Рапунцел и нейната кула; че спускам косата си колкото да се наслажда на блясъка ѝ на слънчевата светлина и на начина, по който за момент заслепява бедното копеле на земята, преди да я издърпам обратно. И може би наистина се чувствам сигурна с нея – не само защото я пазя за Уайъм Джоунс, но и защото животът ми е сигурен. Двете със Саз сме най-добри приятелки, в действителност харесвам родителите си и нямам какво да доказвам на когото и да било. Тялото си е мое и мога да правя с него каквото си поискам.

Шейн се опулва насреща ми, очите му се извъртат, а гърхът му се накъсва все повече и повече, докато клати

крака ми като куче. Лицето му е наполовина осветено от лунния лъч, който се прокрадва през процена на вратата. Ще го изтърпя, защото е красив и мирише хубаво. А и защото поради някаква причина явно ме харесва. В неговите очи аз все още се наслаждавам. Не съм му казвала да спре и не съм го отблъснала. Докато не се отмества прекалено далеч от крака ми.

– Забави малко темпото, каубой.

На приятелите си ще каже или че съм го прецакала, или че сме го направили. Де да можех да обясня, че не става въпрос за правене и прецакване, а за възможност – за момента почти, може би ще бъде този път, може би ще бъде с него. Искане ми се да кажа: *За няколко минути си повече, отколкото си, аз съм повече, отколкото съм, и двамата сме повече от тази плевня, защото ние сме тази възможност, това почти, това може би.*

Само че не можеш да обясниш това почти на момче като Шейн. Измествам се малко по-далеч от него точно когато той изръмжава и експлодира. По цялата вътрешна страна на бедрото ми. Откачам. Мога да се закълна, че усещам някаква част от течността да се стича вътре в мен, затова бързо се извъртам и го отблъсквам.

Той изръмжава отново и пада назад в сеното. Избърсвам се с тениската му, след което оправям и пригладям роклята си, докато в главата си вече чувам какво ще кажа на Саз: *Предполагам, че за разлика от повечето ни съученици тук, в провинцията, аз не съм човек, който би правил секс в обор.*

Изправям се и правя опит да завържа разговор.

– Знаеш ли, че германците си имат специална дума за девственик от мъжки пол? *Jüngling*. Не ти ли звучи като точно обратното?

Аз съм алманах с факти за девственици – особено в неловки ситуации, когато не знам какво друго да кажа.

– Знаеш ли, ти си като онези кутии за подаръци – казва Шейн от сеното. – Всеки път отварям по една и намирам вътре друга. Кутия след кутия. Някой способен ли е въобще да отвори всичките?

Той става, вдига гърнките си и слага смачканата си и

мокра тениска. Поглежда към петното, после към мен. Казвам му, че съжалявам.

– Това е шибаната ми тениска със Снуп Дог. По дяволите, Клоуд! – Клоуд.

– Мисля, че трябва да бъдем просто приятели – отвърщам. *По-добре да имаш прекалено много кутии, отколкото недостатъчно.*

– Без майтап – промърморва Шейн и ме зарязва там.

Откривам Саз да разговаря с група хора на стара захабена маса за пикник. Сред тях са Аланис и Мара, Ивон Бритън-Мюур, музикант и геймър, и Леа Баско, гаджето ѝ от около 300 години. През последните седмици със Саз сме си представяли всеки възможен сценарий, в който Ивон зарязва Леа и признава любовта си към Саз. Или поне се съгласява да прави секс с нея.

Едно от момчетата развърта джойнт, докато друго разказва за колежанското парти, на което е било миналия уикенд. Леа подава ръка на Ивон – бяла като призрак на лунната светлина, с дълга руса коса, боядисана в синьо по краищата – и двете се отправят към плевнята на греха. Саз гледа след тях, сякаш току-що са сгазили кучето ѝ.

Питам я дали иска да си тръгнем, въпреки че още няма единайсет.

– Повече от всичко на света.

Прегръщам я през раменете, прекосяваме полето и се отправяме към къщата и чакълена алея, на която паркирахме. Докато вървим, започвам да пея песента, която измислихме, като бяхме на десет, за да я разведря:

– Сладолед, сладолед, студен, студен. Можеш да я преодолееш без проблем.

Към нас се приближава самотна фигура и Саз ме смущава в ребрата:

– Престани, преди някой да те е чул, откачалке.

Но това само ме кара да запее още по-силно. Тогава лунната светлина озрява фигурата и разбира се, се оказва Уайът Джоунс. На мига забравям за Саз и Ивон, Шейн и кутииите, както и абсолютно всичко, случило се дотогава.

Уайът скоро заминава – през страната, през света, към Калифорния и момичетата с дълги люлеещи се коси и летни рокли. Факт, който го кара да изглежда по-висок и отделен от всички нас. Двете със Саз също трябваше да идем в Калифорния. Там щях да го намеря и опозная. Непознати в непознатата страна, изначално свързани от нещастните си корени от Средния запад. А после – постепенно – двамата възрастни, които разбират, че им е предопределено да бъдат заедно.

Уайът улавя погледа ми и костюта ми се втечняват. Носи се слух, че ме харесва и че иска да ме покани на бала, но е прекалено срамежлив да го стори. А причината той и трима от приятелите му да увият цялата ми къща с тоалетна хартия преди два месеца е, че по някакъв начин съм специална. Докато баща ми, марафонецът, не ги прекъсна, след което ги гони бос из квартала. Прекъсвам зрителния контакт и се зазяпвам в краката си, защото този спомен все още е унижителен за мен.

– Хей – продумва той.

– Хей – отвръщам.

Принуждавам се да го погледна отново. И въпреки че устните ми все още пулсират от всички целувки, които получавах само допреди минути, искам ръцете му да са върху мен.

– Тръгваш ли си?

– Да.

– Жалко – казва той с най-ослепителната усмивка, по-ярка дори от слънцето.

Всичко друго изчезва и оставаме само двамата. Баща ми е афроамериканец, а майка му бяла – починала е, когато бил бебе. Той не си я спомня, но винаги казва, че е наследил тази усмивка от нея.

В момента казва нещо друго, но музиката, смехът и нечи крясъци го удавят. Обръщаме се едновременно и виждаме, че е Кайла Розентал, която винаги крещи по партита. Качила се е на масата и размята питието си, като че е пръскачка.

Той кима с глава към нея:

– И тя е тази, която получи стипендия за Нотър Дам!
Засмивам се прекалено силно.

– С Уолър ли гоиде? – пита ме.

– Не, но той е някъде тук – махвам с ръка, все едно не ми пука, и се надявам, че тези шест думи съдържат всичко, което трябва да знае. Не знам къде е той, защото не значи нищо за мен. Ти си, Уайът. Винаги си бил ти.

Той кима отново, сякаш го обмисля:

– Хей, чух, че си втора по успех. Поздравления.

– Благодаря.

– Това означава ли, че ще гържиш реч?

– Кратка, но да.

Джасмин Рамундо ще говори десет минути, а аз само пет.

– Нямам търпение да я чуя – усмихва се той, а после прави нещото, което винаги преобръща стомаха ми – съзерцава земята, сякаш там има нещо много важно. След това ме поглежда и казва:

– Тук ли си за лятото?

– Да.

– Аз също.

Гледаме се един друг. Мога да усетя как лицето ми пламти и всичко, за което успявам да мисля, е: *Ще я изгубя с теб, Уайът Джоунс. Ако ме поканиш в тази плевня още сега, ще тичам дотам и ще бъда гола, преди да стигна вратата.*

Той се закашля и извърща поглед. След което пак поглежда към мен и се усмихва:

– Тогава ще се виждаме наоколо.

– Да, ще се виждаме.

Той се отдалечава. Това е просто обикновено парти, пълно с обикновени хора, и аз съм една от тях.

– Можем да останем.

Примигвам, когато чувам гласа на Саз. *Откъде се появи пак тя?* И въпреки че искам да остана, виждам какво казва изражението ѝ.

– Няма начин.

Приятелите са на първо място. Винаги. Пея по пътя до колата.

След около час вече съм в леглото и мисля за Уайът Джоунс. За всяко мръсно нещо, което искам да направя с мен. В стаята ми е тъмно, но лунните лъчи си проправят път и карат всичко да блести.

Затварям очи и все още съм себе си. Лежа върху жълтите чаршафи с маргаритки, с тъмносинята пижама, която получих за последния си рожден ден. Навсякъде има книги, защото, откакто станах на шест, обичам да се заравям в тях.

Така че съм си аз, но точно в момента съм аз, а Уайът е върху мен. Уайът Джоунс с краката си на футболист и тяло на плувец, и коса, ухаеща на хлор и слънце. Уайът Джоунс, чиито очи горят, когато те погледне. Той е над мен. Под мен. Кожата му е върху моята. Моята уста върху неговата.

Тялото ми гори под чаршафите, а ръката ми е там, където искам да бъде неговата. Изритвам книгите и те се разпиляват по пода. Носът започва да ме сърби и го почесвам. Косата ми ме гъделичка по челото, но я издухвам. Пресвета Дево!

Дишай.

Концентрирай се.

Уайът.

Уайът.

И ето го отново в цялата му прелестна голоота.

Уайът.

След минута хиляди малки изгички започват да богат кожата ми.

– Сигурна ли си? – пита.

Уайът Джоунс е известен със своята срамежливост въпреки красотата си. Когато говори, гласът му е мек и грезав и загатва загриженост. В главата си съм създавала един цял свят за него. В този свят той е мил, съпричастен и чувствителен, но достатъчно силен, за да вдигне момиче – мен конкретно – и да го хвърли на леглото.

Да, казвам. Да.

Ти си, Клод. Винаги си била ти.

Спри да говориш, Уайът! Не говори точно сега.

Изличките ме пробождат и се разнасят по цялото ми тяло, а Уайът се превръща в момчето, което веднъж видях в самолета – онова, което ме зяпаше, докато вървеше по пътеката. Сега съм на този самолет. Облечена съм като стюардеса – стилна, от онези на презокеанските полети, – с червено червило и червена униформа. Или може би тъмносиня, за да отива повече на клоунската ми коса. Следвам го до тоалетната, а той ме гръпва вътре и заключва вратата. Вдига ме с големите си силни ръце и ме поставя на малкия плот, където е мивката, а аз увивам краката си около него.

Докато ме целува с ръце, оплетени в косата ми, се трансформира в Гадния Джейк. Намираме се в неговия ретро понтиак, където мирише на пица и цигари, но не ми пука, защото разкъсваме грехите си и изведнъж той става господин Дарси.

Не. Мистър Рочестър. Само че аз не съм Джейн Еър, а съм себе си и съм облечена в нещо като костюм за езда, а той ме целува на свеци. Легнали сме пред камината върху меча постелка. Но не съм сигурна защо има такава. *Имаше ли меча постелка в книгата?* Гледам мечката, а тя отвърща на погледа ми, сякаш казва: *Ах, ти, убийцо!* Това е агски депресиращо, затова я махам и сега с мистър Рочестър сме на пода. Замръзваме, защото в крайна сметка именето „Торнфийлд“ се намира в английската провинция. Рочестър носи одеяло, но вече е късно и го отправям.

Сега отново е Уайът, който се носи към мен, точно като в училище, и ме гледа. Очите му са толкова дълбоки и сериозни, че си мисля: Това е то. В неговата стая сме, а родителите му не са у дома. Нещата се забавят толкова, че мога да чуя собственото си дишане, накъсано и бързо, и почти успявам да видя как ме поглежда в очите. И мога да забележа всичко, отразено в тях – него, мен, ние.

– Клод.

Клодин?

– Клодин.

И могава го усещам – целия. А ако се съди по слуховете, той е доста. Не се притеснявам дали съм прекалено

малка, или прекалено голяма някъде, защото дори няма нужда да казва: *Красива си. Вече го прави.*

Само аз и Уайът сме – по-близо, отколкото съм била с когото и да било. Увивам се около него и в него. Извиквам: *Да!*, докато тялото ми се издига над леглото. Изстрелва се и просто стои във въздуха, докато излъчва разноцветни фойерверки. Аз съм експлозия от цветове и огън, която осветява въртящата се стая. Милиони светулки се вихрят и искрят около мен, гържейки ме във въздуха.

Искам да живея тук горе, заобиколена от тази трептяща светлинна буря. Искам тя да продължи вечно, но светулките изчезват и умират една по една. Опитвам се да ги хвана и да ги задържа, но лека-полека усещам как се понасям надолу към леглото.

Постепенно то ме поглъща, от главата до петите, изтощена и неподвижна.

Отварям очи и единствената светлина в стаята идва от луната. Тялото ми тежи толкова, че усещам как се разтапям в чаршафите. Мисля си, че трябваше да уча повече по предмета на господин Калъм; че така и не открих лявата си маратонка и не бива да забравям да взема зеления пуловер на Аланис в понеделник. Тогава умът ми прескача към Шейн и плевнята, мокрото ми бедро и възможността част от него да е влязла в мен. Ще забременея и ще трябва да се омъжа за Шейн Уолър, да родя детето му и да остана завинаги в Мери Гроув.

Последното нещо, което си спомням, докато заспивам в чаршафите с маргаритки и тъмносинята си пижама, е как Уайът казва: *Тогава ще се виждаме наоколо.* Това може да означава много неща, защото от днес всичко е възможно.

Дженифър Нивън
Без гръх

Превод Петя К. Димитрова
Редактор Йоана Йорданова
Оформление на корицата Яна Аргиропулос
Коректор Снежана Бошнакова
Предпечат Ивайла Пеева

Американска. Първо издание.
Формат 60 x 90/16
Печатни коли 23
ISBN 978-619-164-406-3

Издава
e|nthusiast

Запазена марка
на „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД
София, ул. „Кракра“ №20
тел. 02/ 943 87 16
e-mail: office@enthusiast.bg
Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите
с отстъпка от www.enthusiast.bg

Печат РОПРИНТ

Няколко дни преди да завърши гимназия, Клодин Хенри има план: да влезе в колеж, да стане известен писател и може би, най-накрая, да прави секс. Точно тогава обаче баща ѝ обявява, че напуска майка ѝ, и бъдещето става всичко друго, но не и предвидимо. Пътуването с най-добрата приятелка се отменя и вместо това Клодин и майка ѝ се озовават на остров край бреговете на Джорджия. Остров, на който няма безжичен интернет, мобилни телефони и приятели...

Там обаче в живота на момичето нахлува Джеремайя Крю. Той има страст към фотографията и минало, за което не иска да говори. Освен това е красив, свободолюбив, мистериозен. Химията между тях е толкова силна, че Клодин решава той да бъде първото момче, с което ще прави секс. Само секс – нищо повече. Все пак няма достатъчно време, за да се влюби, а и двамата знаят, че това помежду им ще продължи само едно лято. Но може би това лято ще бъде напълно достатъчно...

Вълнуващ и откровен, новият роман на Дженифър Нивън е разказ за първата любов, за първия сексуален опит, за семейните взаимоотношения и за най-трудната връзка – тази със самия себе си.

* * *

„В много отношения разказаното в „Без дъх“ е най-личното нещо, което съм писала. От такава книга имах нужда, когато бях на шестнайсет, седемнайсет, осемнайсет години. Откровен разговор за секса и любовта, раздялата, развода и колко е важно да откриеш себе си и да напишеш своята история.“

ДЖЕНИФЪР НИВЪН

